

De Wampex is te leuk om te willen winnen

Als je de Wampex wilt winnen zul je voor en tijdens de tocht de talenten van elk groepslid optimaal moeten benutten. Een ieder neemt de vooraf toegewezen routes voor zijn rekening. Tijdens het lopen van de afzonderlijke routes bepaalt de 'specialist' de richting, de rest van de groep houdt blindelings volgend zijn mond en bereid zich waar mogelijk voor op 'zijn' volgende route. Althans, zo zou ik het aanpakken als ik kans zou willen maken op de overwinning, of in elk geval de snelste groep van de avond zou willen worden.

Maar hoe anders doen wij het; wij zijn de **groep Lauwe Loenen** en wij doen juist het tegenovergestelde van wat hierboven als succesvolle aanpak wordt ingeschat. Iedereen in onze groep doet namelijk álles, omdat we het allemaal mooi vinden om cryptisch beschreven routeaanwijzingen te ontwarren en dan samen de juiste weg te vinden.

Zo doen we het al jaren. Al sinds de Wampex van 1999. Ik moet erbij zeggen dat de Wampex van het jaar daarvoor onze eerste keer was. Hoe we toen in 1998 bezig zijn geweest weten we eigenlijk nog steeds niet. Het enige dat ons nog bij staat is dat we als de spreekwoordelijke kippen zonder koppen hebben gelopen. We begrepen niet helemaal wat de bedoeling was vrees ik. De eerste route van toen was dat we in zuidwestelijke richting de startlocatie moesten verlaten. Omdat we (door de zijdeur) dit deden en ons dus niet hadden laten verleiden tot het verlaten van het pand via de hoofdingang, dachten we dat we hartstikke goed waren. Die gedachte veranderde snel. Route 2 was te vinden op een boom vlakbij de start. Deze gaf een blinde vlekroute aan en daarmee begon de ellende al. Om het kort te houden: voordat we het begin van de derde route hadden gevonden waren we al een half uur onderweg en hadden we tezamen er al ettelijke kilometers op zitten. We zijn die nacht halverwege de tocht gekomen...

Beter ging het in 1999. We liepen voor het eerst onder onze huidige naam. We volbrachten de tocht in bijna elf uren, waarbij we één lettertje gemist hebben. We waren zeer tevreden en hadden de smaak definitief te pakken voor dit mooie, jaarlijkse evenement.

In een zeker jaar is de spelregel ingesteld dat de kampioen van de Wampex de groep is die op de eerste van de drie avonden de minste tijd nodig heeft. Wij wisten dat wij niet thuishoren op die avond, dus schreven ons vanaf dat jaar in voor een latere avond. Op een of andere wijze hadden we de gave om altijd voor de avond te kiezen die vooraf ging aan de intocht van Sinterklaas. Dit betekende dat er van slaap na de tocht weinig terecht kwam want we moesten al 'vroeg' weer met de kinderen op pad. Dat waren zware jaren.

Die kinderen van toen zijn ouder geworden. Allemaal meiden. Ze zijn nu in staat zelf mee te kunnen doen aan de Wampex. En dit jaar hebben ze dat als groep **Opie Joopie** gedaan. De geschiedenis herhaalde zich! Onze eerste tocht toen was in Bakkeveen, vanaf De Stripe. De tocht van de jeugd nu startte bij De Ikeleane, ook Bakkeveen. Het grote verschil is dat twee ouderen hebben meegelopen met de nichtjes. Mijn zus en ik hebben dit gedaan om te voorkomen dat de meiden net zo'n beroerde start van een misschien lange traditie zouden hebben als wij in 1998 hebben gehad.

Als Lauwe Loenen hebben we op 18 november gelopen en op 9 december met de meiden dus nog een keer. "Twee keer lopen is niet eerlijk", zullen velen zeggen. Het ís ook niet eerlijk. Maar omdat we

de jongeren vooral óók hebben willen bijbrengen hoe de Wampex op zijn mooist te lopen is, hadden ze met ons erbij geen schijn van kans om snel te zijn want... de Wampex is te leuk om te willen winnen.

Marius Lagerwaard

En dan nog dit... Ik heb de tocht van 2011 dus twee keer gelopen. En zonder afbreuk te willen doen aan de mooie tochten van voorgaande jaren; ik vond de tocht van dit jaar ook in de 'herhaling' bijzonder mooi. Wat een prachtige opening van de tocht met de lantaarns en met die fakkels op de plas! Route 4 was inderdaad een notenkraker maar zat perfect in elkaar. Enz. enz. Tussen deze en alle volgende routes door zaten nieuwe wateropdrachten die bijzonder in de smaak zijn gevallen.

Mijn zus en ik hadden bovendien het 'geluk' dat we de eerste avond alleen maar mist hebben gezien waardoor onze tweede avond, ondanks de vele regenbuien, toch een tocht in ander gebied leek.

Het zal voor de lezer wel duidelijk zijn nu: Lauwe Loenen heeft zich al weer ingeschreven voor 2012, Opie Joopie zal snel volgen!

Graag tot dan.